

зи, които са вкѣсили горчивината на грѣха, и които сѣ оглашеніето на поканіе и прощеніе отъ камто тал Вѣра, оставиха свѣкріето и имъ сѣ оуследи послѣ спасителното нийно побченіе, които отбиваше челоуѣцѣте отъ зло-то на доброто; и което бѣше направено по важно за оныи на които дѣха бѣше раненъ и страдателенъ! Талъ сѣща отлаготителна совѣсть, която испитѣваше Апкидаъ за оубиселеніето, на което бѣше влеченъ отъ врача Вгиптанина, правеше го да има пріятность да сѣ прилепи до оногова челоуѣка, който мѣ казѣваше, чи въ онова бѣніе на совѣсть та е единъ источникъ за освѣтеніе и който го оубѣраваше чи колко радостъ бѣва на Негото, кога сѣ покае единъ грѣшникъ!

„Дойди, рече Олинтъ Апкидаъ, като позна, чи сѣ приклони, дойди въ оумилителната къща, дѣто ныи сѣ себираме; Бдно мало число отъ челоуѣцѣи избрани стоатъ за едно въ молбѣте наши; внимаи на чистыте сѣлзѣи и поканіето наше; смѣси сѣ и ты на чистата жертва, на която ныи не приносиме жертви кланы и вѣнцѣи отъ цвѣтіа, но цвѣтіа ниубла-ты принесены отъ совѣсти окличныи сосѣз невинность, на олтара на сердцѣто. Тіа цвѣтіа сѣ пастратъ сичката свѣтлина тѣхна, и тогасъ, кога ныи не сме на свѣта. Що го-